

La voluptuosa

Marcel Schwob

-Això és terrible -va dir la nena-: surt sang blanca.

Amb les ungles, feia incisions a les puntes verdes dels cascalls. El seu amiguet se la mirava tranquil·lament. Havien jugat a bandits entre els castanyers, havien bombardejat les roses amb castanyes fresques, havien tret la clofolla dels aglans nous, havien col·locat el gatet que miolava damunt dels taulons de la palissada. El fons d'aquell fosc jardí, on s'alçava un arbre en forma d'Y, havia servit de conquilla guerrera davant l'atac dels salvatges. Havien fet presoneres unes herbes de cap llarg i negre, i després les havien decapitades. Algunes cetònies blaves i verdes, capturades al vol, agitaven feixugues els èlitres dins la galleda del pou. A força de fer-hi passar exèrcits amb vares militars, la sorra dels camins era plena d'escorrancs. Ara acabaven d'assaltar un tossal herbós de la praderia. El sol ponent els embolcallava amb una llum gloriosa.

Es van situar en les posicions conquerides, una mica cansats, i van admirar la llunyana calitja carmesina de la tardor.

-Si jo fos Robinson -va dir ell- i tu Divendres, i si hi hagués una gran platja aquí baix, aniríem a buscar petjades de caníbals a la sorra.

Hi va rumiar i va preguntar:

-Robinson li pegava, a Divendres, perquè l'obeís?

-Ja no me'n recordo -va dir ell-; però tots dos van vèncer els malvats espanyols i els salvatges de la terra de Divendres.

-No m'agraden aquestes històries -va dir ella-, són jocs de nens. Està a punt de fer-se de nit. Si juguéssim a contes, tindríem por de debò.

-Por de debò?

-Que no ho saps, que la casa de l'Ogre de les dents esmolades apareix cada nit en les profunditats del bosc?

El nen se la va mirar i va fer cruixir les dents:

-I mentre es menjava les set princesetes feia nyam, nyam, nyam.

-No, això no -va dir ella-; només pots ser o l'Ogre o en Polzet. Ningú no sap com es deien les princesetes. Si vols, jo seré la Bella Dorment, jo estaré adormida al castell i tu vindràs a despertar-me. M'hauràs d'abraçar molt fort. Els prínceps abracen amb una força terrible, saps?

El nen va tenir vergonya i va respondre:

-Em sembla que és massa tard per dormir sobre l'herba. La Bella Dorment era al seu llit, en un castell envoltat d'esbarzers i de flors.

-Llavors juguem a Barbablava -va dir la nena-. Jo seré la dona i tu em prohibiràs que entri a la petita

cambra. Comença: véns perquè et vols casar amb mi. «Senyor, no ho sé... Les vostres sis dones van desaparèixer d'una manera misteriosa. És veritat que teniu una barba blava gran i molt bonica, i que us esteu en un esplèndid castell. Segur que no em fareu mal mai, mai?»

Ella l'implorava amb la mirada.

-Ara has demanat la meva mà i els meus pares han acceptat. Ja estem casats. Dóna'm totes les claus. «I aquesta tan bonica i petitona, d'on és?» Tu has de fer veu greu i m'has de prohibir que la faci servir.

»Ara tu te'n vas i jo desobeeixo de seguida. «Quin horror! Sis dones assassinades!» Em desmaio, i tu arribes per agafar-me. Això mateix. Véns com a Barbablava. Fes la veu greu. «Monsenyor, aquí teniu totes les claus que m'havíeu confiat.» Tu em preguntes on és la clau petita. «Monsenyor, no ho sé, no l'he tocada.» Crida. «Monsenyor, perdoneu-me, és aquí: la tenia al fons de la butxaca.»

»Ara tu et mires la clau. Hi havia sang, oi?

-Sí -diu ell-, una taca de sang.

-Ja me'n recordo -diu ella-. La vaig fregar i fregar però no la vaig poder treure. Era la sang de les sis dones?

-De les sis dones.

-Les havia matades a totes per haver entrat a la petita cambra? Com les matava? Els tallava el coll i després les penjava al gabinet negre? I la sang els regalimava peus avall fins al terra? Era una sang molt vermella, vermell-negre, no com la sang dels cascalls quan els esgarrapo. Oi que t'has de posar de genolls, perquè et tallin el coll?

-Em sembla que cal posar-se de genolls -va dir ell.

-Que divertit que serà -va dir ella-. Però em tallaràs el coll com si fos de debò?

-Sí -va dir el nen-, però Barbablava no va poder matar-la.

-Això és igual -va dir la nena-. Per què Barbablava no li va tallar el cap, a la seva dona?

-Perquè van arribar els seus germans.

-Oi que ella tenia por?

-Molta por.

-Xisclava?

-Cridava la seva germana Anna.

-Jo no hauria xisclat.

-Llavors -va dir ell- Barbablava hauria tingut temps de matar-te. La germana Anna era a la torre, observant l'herba que verdejava. Els seus germans, que eren uns mosqueters molt forts, van arribar amb els seus cavalls al galop.

-No vull jugar així -va dir la nena-. No m'agrada. Perquè no tinc cap germana Anna, per això.

Es va girar, afectuosa, cap a ell:

-Com que els meus germans no vindran -va dir-, m'has de matar, estimat Barbablava, m'hauràs de matar molt i molt fort!

Es va posar de genolls. Ell va agafar-li els cabells, els hi va enretirar endavant i va alçar la mà.

Lenta, amb els ulls tancats i les pestanyes tremoloses, amb un somriure nerviós que li feia estremir la comissura dels llavis, va lliurar voluptuosament el borrissol de la nuca, el coll i les espatlles al cruel tall del sabre de Barbablava.

-Oh... oh! -va cridar-. Quin mal que em farà!

Schwob, Marcel. *El llibre de Monelle*. Barcelona: March, 2008, p. 31-34.

Traduït per Marta Marfany